

Люди Переяслав на YouTube Поділитись

Волонтери Переяславщини: Зоя Тимченко у день свого ювілею поїхала з концертом на передову

Ольга Коломіць © 21 вересня 2022 17:04

Понад півтора року Зоя Тимченко, 56 років, працює головним спеціалістом відділу освіти, культури, молоді та спорту Студениківської громади. Зараз багато уваги приділяє організації волонтерських заходів. Як зі збору в громаді різної матеріальної допомоги для військовиків, воїнів-земляків, так і особистим творчим внеском – допомагає хлопцям морально, підтримує їхній бойовий дух своїм співочим талантом.

Зоя Романівна займається волонтерством із часів АТО та ООС. Уперше з чоловіком поїхали з концертом на передову у 2016 році.

– Тоді нас запросили представники волинської волонтерської організації «Вбережу», які їхали з концертом до захисників на Донеччину. З ними познайомилися під час подій на Майдані. Ми погодилися їхати, хоча, звісно, було й лячно. Не могла собі уявити, як це все відбуватиметься. Дорога була важкою, тривалою. Але все склалося добре, ми провідали хлопців, виступили перед ними – вони були дуже раді. Потім їздили таким же волонтерським складом іще двічі.

А згодом вирішили з моїм чоловіком Віктором Бутком, що зможемо їздити й самі, бо так швидше і легше організуватися. Запрошували до себе в команду різних музикантів. Доводилося із командирами добровільних батальйонів у різних містах на сході країни, складала маршрут, щоби дати не один концерт, а хоча б три. Були в Мар'янці, Авдіївці, Селидовому і багатьох інших містах і селищах Донеччини, які у всіх на слуху.

Загалом за ці сім років, скільки росія проти України веде збройну війну, ми з чоловіком об'їздили чи не весь східний регіон. А зараз уже не їхати ми просто не можемо. Для нас це дуже важлива справа і вона якось аж затягує, адже таких ширих і вдячних поглядів, аплодисментів, слів як там у хлопців, не має жодна публіка. Вони потребують духовного волонтерства так само, як і гуманітарної допомоги.

“Байдуже в яких умовах співати, головне щоби це приносило радість людям!”

Репертуар на роїздку продумую наперед. Але під час виступу все ж дивлюся на публіку, як вона сприймає ту чи іншу пісню, як загалом реагує. Завжди завершую виступ на веселих нотах, щоби розвіяти смуток і підняти настрій бійцям. Але є одна пісня, моя візитівка, яку я завжди виконую, це – «Мамина черешня» на слова Миколи Луківки і музику Анатолія Горинського.

Зоя Тимченко зауважує, що для неї місія творчого духовного волонтерства стала найважливішою навіть за певні особисті події. І навіть на свій ювілей поїхала з концертом до українських захисників.

– У липні 2021 року мені мало виповнитися 55 років. Але за такої ситуації в Україні я святкувати не хотіла. Вирішила подарувати радість наших захисникам. Ми поїхали в Лисичанськ, потрапили якраз на День міста. Концерт видався на славу. Після цього ми ще їздили на Донбас, випадало раз на два місяці. У перервах шукали кошти на пальце, на закупівлю смаколиків для військовиків, бо ж не можна їхати із порожніми руками. У такому темпі волонтеримо й донині. Маємо свою музичну апаратуру і спеціальний автомобіль, тому як тільки надумаємо із чоловіком, відразу і вирушаємо в дорогу.

Зоя Тимченко проживає на Бориспільщині, щодня їздить на роботу до Студеників, а сама родом із Хмельниччини.

– Я народилася у співочій родині. І сама співаю усе життя, скільки себе й пам'ятаю. У моїх батьків нас, сестер, було шестеро. Батько дуже хотів сина, але шоразу народжувалися дівчата (усміхається).

Зоя Тимченко і Павло Зібров на музичній премії "Шлягер року 2018"

Коли народилася найменша сестра Ульяна, ми з батьком ходили забирати маму із пологового. Туди йшли центральною дорогою, а назад уже поверталися лісом, бо йому було соромно сказати комусь зустрічному, що в нього знову не син!

Зоя Тимченко із головою Ташанської ТД віддавали військовикам на передовій із концертом

Мої мати, батько і всі сестри мали прекрасні голоси. На жаль, нас зараз залишилося тільки четверо, дві сестри померли. Батько грав на музичних інструментах, навіть пальцями вмів вибивати різні мелодії. Але тільки я нині співаю, продовжуючи й зберігаючи традицію родини.

Зоя Романівна зауважує, що хотіла вчитися музиці і стати професійною співачкою, але не вдалося. Влаштувалася на шиферний комбінат, але співом займалася й далі. Переїхала до Києва, отримала постільну прописку.

Нагорода як дяка за волонтерство

– У столиці я влаштувалася контролером на будівельному підприємстві. А потім захопилася вивчитися на машиніста мостового крану і після закінчення курсів сіла керувати такою великою технікою. Сиділа в кабіні високо і співала: голосно і від душі – така була романтика. У 2019 році я отримала диплом магістра з мистецтвознавства Академії керівних кадрів культури і мистецтва.

Моя одна мрія збулася. Тепер має здійснитися ще одна, найважливіша для всіх українців – перемога і мир на рідній землі!

Найактуальніша інформація та новини Переяславщини в нашому Telegram-каналі, Instagramі та у Facebookі